Ч. 267 Неділя 28 падолиста (10 грудня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З Кола польского. — Чехи а угода угорска. — Анґлійско-трансвальска війна.)

Молодоческий клюб видав комунікат, в котрім заявляє, що чеські посли будуть всіми средствами спиняти полагоджене буджетової провізориї. Neue fr. Presse обговорюючи той комунікат пише, що коли молодоческий клюб не згадує нічого о квоті і о т. зв. переказуючім законі, то Чехи в тих двох справах не будуть робити обструкциї. Католицкий Vaterland не висновує з тої ухвали молодоческого клюбу ніяких злих наслідків. Каже лиш, що коли Чехи справді хотіли би робити обструкцию в справі буджету, то провізория не буде ухвалена, а що-до двох других законів то они застерігають собі поки що вільну руку до дальших переговорів. При тім завначує Vaterland, що німецка лівиця лиш богато говорить о своїй охоті виясненя парляментарну ситуацию, по правді-ж стремить до того систематично і витревало лиш одно Коло польске і клюб німецких католиків. — В справі краєвих соймів доносять з Відня, що они мають зібрати ся на три дни т. є. 28, 29 і 30 с. м. аби ухвалити провізориї краєвих буджетів. Як дальше уложать ся річи, поки що не знати.

Коло польске відбуло вчера засіданє, що з малыми перервами тревало від години 12 ої в полудне до 7-ої вечер. На тім засіданю були присутні також і члени палати панів пп. Мадейский, Любомирский і Залєский, та соймовий посол Незабитовский. Головною точкою нарад Кола була справа буджетової провізориї. Др. Пентак заявив, що Коло польске годить ся на буджетову провізорию, розходить ся лиш о то на як довгий час, на 3 чи на 4 місяці. То справа довірия або недовірия до правительства. Коло вже раз заявило, що не симпатизує з теперішним правительством. Коли би числити ся з тим, то повинно би ся ухвалити провізорию лиш на два місяці, однако на всякий случай треба би перед тим полагодити ті всі предложеня, які відносять ся до угоди. По довгій дискусиї, в котрій важили ся голоси що-до часу провізориї, забрав голос п. Яворский, і сказав, що в теперішній ситуациї іде о три точки: о ческо-німецкий спір, о угоду з Угорщиною і о буджет. Що-до першої точки, то ведуть ся переговори, і треба би бажати, аби не надто довго протягнули ся. Що-до угорскої угоди, то і для держави і для Кола польского дуже важна річ, аби квота і т. зв. переказуючий закон полагоджено в дорозі парляментарні. Чехи підіпруть ті предложеня, а бодай не будуть їм ставити запори. Вкінци що-до буджету, то Коло польске стоїть на тім становищи, що буджетову провізорию треба ухвалити, а ходить лиш о то, чи на 4, чи 2 місяці. Дальше заявив п. Яворский, що Чехи повинні собі то затямити, що обструкция може лиш ослабити правицю. Серед всяких обставин Коло польске повинно і мусить домагати ся полагодженя важних державних справ в дорозі парляментарній. Вкінци по промові ще пп.: Ґурского, Пентака, Дідушицкого, Рутовского та Козловского, ухвалило Коло майже одноголосно зізволити лиш на двомісячну провізорию.

На оногдашнім засіданю молодоческого клюбу ухвалено, як доносять прагскі часописи, щоб Чехи при першім читаню в палаті послів угодових законів не робили ніякої обструкциї.

Вісти, які надходять з поля полудневоафриканьскої війни, дуже скупі. Виходить з них лиш то, що як на всході в Натали, так і на заході коло Кімберлей ладять ся обі сторони до рішаючих борб. Анґлійці стягають підмоги а Бури концентрують свої сили; на всході між Колензо а Есткур, а на заході над рікою Моддер. Супротив того вже найблизші дни принесуть зворот в дотеперішнім положеню. З Преториї донесли під д. 6 с. м., що над рікою Маддер розпочала ся згаданого дня битва. В північнім Каплянді голяндске населенє всюди дуже радо витає Бурів і скріпляє їх ряди сьвіжими силами.

З руских товариств.

На послідних засіданях Головного Виділу тов. „Просьвіта“ порішено слідуючі справи:

I. Принято до відомости, що книжочки п. з. „Приписи для оглядачів худоби“ і „Богдан Хмельницкий ч. III“. вийшли з друку. Рі-

---

8)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлійского — Родриґа Оттоленґі.)

(Дальше).

Мовчки доходили до Пятої улиці. Мічель роздумував видко о своїм положеню, а Барнес гадав, що ліпше буде не приспішувати поясненя. І він ще раз перебіг гадкою всьо, а ті думки прибрали такий вид:

—Длячого оба дрогнули, коли я сказав, що дорогоцінности могли бути сховані поза поіздом? Може длятого, бо знали, що так було дійстно. Торе міг то добре знати, бо може сам єсть злодієм.

В такім случаю Мічель єсть або єго спільником, або бачив, як тамтой укривав на стациї торбинку.

Може Мічель сховав торбинку? Але як то можливе, коли я цілу ніч уважав на єго переділку? Я міг заспати, те також не єсть неймовірне. З того виходить, що перед усім мушу дізнати ся, які відносини між ними обома.

А тепер що до убийства.

Дивне то, що оба мали средства дістати ся до того дому, дальше дивне то, що оба они моє поясненє, що злодій міг убити даму, аби прийти в посіданє дорогоцінностий, так явно і з такою рівнодушностию узнали неймовірним. Коли Торе убив ту женщину, то єго поведенє супротив трупа було зумівающе, бо не показав по собі ніякого зворушеня.

З другої сторони казав, що учив ся медицини, а на медиків трупи не роблять ніякого враженя, але знов яко медик мігби найти і перетяти головну артерию.

Поведенеж Мічеля було ще більше загадочне. Колиб він був убийником, то певне що при трупі був би цілком спокійний, бо знаю єго спосібність панувати над собою. Тимчасом був дуже зворушений, підійшов до трупа, аби єму близше приглянути ся, коли убийники звичайно боять ся своїх жертв. А однако сказав назвище тої жінки, котре годить ся з тим, яке сама подала. А скоро так отверто і зараз вимовив то назвище, то длячого знаки на одежи повирізувані? Чому, наколи Роза Мічель фальшиве назвище, укривалось би правдиве так дуже? Може бути, що завдам єму кілька з тих питань.

Так далеко зайшов Барнес в своїх роздумуванях, коли Мічель перший перервав мовчанє.

— Ми певне оба взаїмно цікаві, о чім ми так довго мовчали і я перший заспокою вашу цікавість. Я пробовав розважити моє положенє з вашої точки погляду і відгадати, які здогади могли ви витягнути з мого поведеня супротив помершої.

— О моїх здогадах не можу вам нічого сказати, з тої простої причини, що я ще ніяких не маю — відповів Барнес. — Моєю засадою єсть все, ніколи за вчасно не вздогадувати ся, бо аґент, що робить здогади, мимохіть попадає в покусу, щоби трудяти ся над доказанєм того здогаду. А позаяк я стремлю до викритя правди, то ще мені далеко до ставленя здогаду.

— Добре. Бачу, що буду мусів змінити мою гадку о аґентах слідчих, хоч взагалі правда по моїй стороні; але ви становите виїмок.

— Таке підлещуванє не робить на мене найменшого враженя і добре було би як би ви хотіли пояснити мені, як то стало ся, що ви пізнали убиту.

— Я так гадаю зробити. Ту даму бачив я лиш раз в житю. Не цілих два роки живу в Новім Йорці, а вже минувшої зими заручивсь я з панною Ремзен. Може місяць опісля одержав я лист, підписаний: „Роза Мічель“, в котрім повідомлювано мене, що підписана могла би відкрити дотикаючу мене родинну тайну, котра спонукала би панну Ремзен зірвати заручини. Назначила ціну за мовчанє і додала фотоґрафію, по котрій мав я її пізнати, бо була на стілько безлична, що заявила бажанє відобрати лично гроші. І так зробила, а я від того часу більше її не бачив.

— Чи могли би ви доказати правдивість того оповіданя?

— Можу вам показати лист і фотоґрафію, коли схочете піти зі мною до Депозитового банку Ґарфільда.

— Хочби й зараз. А гроші ви заплатили?

— Так.

— Чи ви роздумали то, що то підозріна річ, коли чоловік усгупає під чиїмсь напором? То значить, що чує ся в єго руках.

— То правда. Алеж бо я й був в руках тої женщини.

шено друкувати „Съпіваник“ і то один більший з 100 піснями на один голос, а другий з 20 піснями на більше голосів.

II. Принято до відомости справоздане філії в Перемишли за рік біжучий і з загальних зборів і віча економічного в Гусятині.

Принято до відомости, що загальні збори філії в Товмачи відбудуть ся 14 грудня с. р., як також справоздане філії в Самборі, і відозву філії в Коломиї, завзиваючу на віче, що відбуде ся 8 грудня с. р.

Принято до відомісти, що отворене філії „Просьвіти“ у Львові наступить дня 8 грудня. Збори відбудуть ся в сали „Зорі“.

Рішено віднести ся до всіх філій, що ще не прислали справоздань, щоби як найскорше прислали.

III. Принято до відомости справоздане з руху 29 читалень. Всіх справоздань читалень „Просьвіти“ вплинуло доси 533. Двіста читалень не прислало доси справоздань, а 70 єще єсть не отворених.

Принято до відомости справоздане з отвореня 7 нових читалень „Просьвіти“: в Різдвянах пов. Теребовля, в Яблінці пов. Богородчани, в Теклївці пов. Тернопіль, в Городилові пов. Золочів, в Вербівци пов. Косів, в Косовістарім, і першої читальні жівочої в Новици. Принято до відомости, що Читальня в Миклашеві в самостійної перемінила ся в читальню „Просьвіти“. Принято до відомости справоздане делеґатів з отвореня читальні в Долині, де читальня міщаньска перемінила ся в читальню „Просьвіти“.

Читальня в Долині посідає звиж 300 зр. майна і ґрунт вартости по-над 1000 зр.

Уповажнено п. Івана Грабовеньского промовляти в імени „Просьвіти“ на отворену читальні в Мизуни дня 3 грудня с. р.

IV. Рішено ще раз віднести ся до філій і мужів довіря, до котрих ще давнійше Виділ вислав квестионар Виділу краєвого в справі засаджуваня придорожних дерев, щоби як найскорше поприсилали відповіди.

V. З огляду на новий закон будівельний ухвалено видати відповідну книжочку і то в порозуміню з товариством технїків „Основа“.

VI. Принято до відомости і ухвалено виплатити рахунок за адаптациї дому „Просьвіти“ і то за мальоване 135·50 зр. а за напись на дому 83 зр.

VII. Ухвалено устроїти разом з товариствами „Боян“, „Зоря“, „Академічна Громада“ і „Основа“ концерт людовий дня 18 грудня.

VIII. Ухвалено дати книжочки „Просьвіти“ і инші видання тов. „Наука“ в Снятині, як також принято до відомости дар книжок спілкам в Кутах і Серафинцях.

IX. Принято до відомости справоздане з адміністрациї дому „Просьвіти“.

Принято нових 87 членів.

Новинки.

Львів дня 9-го грудня 1899.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский виїхав на кілька днів до Відня.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** просить нас оповістити отсе: З причини наближаючих ся сьвят Різдва Христового єсть рух почтовий значно більший ніж коли иноді. З уваги на се пожаданим єсть так в інтересі самої публики як також заведеня почтового, щоби посилки почтові в належитім часї без опізненя адресатам могли бути доручені.

Щоби сему вдоволити, поручає ся, щоби посилки, містячі рибу або инші предмети виділяючі з себе вогкість або товщ, були кромі звичайної належито прикріпленої або на самій посилці написаної адреси з докладним поданєм змісту заосмотрені в таку саму адресу *окремо поміщену в серединї* посилки, або на окремій тектурці, котру до дотичної посилки кріпко причепити належить.

Не менше пожаданим єсть, щоби при посилках до більших міст, як пр. до Львова, Кракова, Відня, Праги, Будапешту і т. д., в котрих оплачує ся податок акцизовий, зміст посилок, складаючий ся в течей або предметів підлягаючих тому податкови, так на самій посилці, як і на листі пересилковім поданий був в лїтрах, взглядно в кільограмах, щоби тим чином улекшити вимір оплати акцизової без отвираня посилок.

— **Ц. к. Адміністрация податків у Львові** оповіщує: По мысли установи § 217 аль. 3 закона о безпосередних податках особистих з дня 25 жовтня 1896 Д. з. д. ч. 220 подає ся до загальної відомости, що витяг з наказів заплати податку особисто-доходового вимиреного на рік 1899 виложений буде в протоколї подавчім ц. к. Адміністрациї податків у Львові (ул. Цлова ч. 1 пов. 1) від 9 грудня 1899 почавши до 22 грудня 1899 включно, від години 9 до 1 перед полуднем до перегляду контрибуентам податку особисто доходового належачим до округа оцінкового „Львів-місто“.

— **Станиславівскі руско народні товариства** устроюють в понедїлок, дня 11-ого грудня, т. є. в навечерів сьв. Андрея, в честь Єго Преосьвященьства Андрея ґр. Шептицкого, Епископа станиславівского, сьвяточний вечер. Проґрама: 1. Привітне слово, радник суду І. Каранович; 2. Бортняньский, концерт Н. XXIX. „Восхвалю імя Бога моего з пїснею“; виконає хор питомцїв Бурси сьв. Николая: 3. З оп. „Mignon“ Сарасатого, сольо скрипкове, в супроводі фортепяну; виконає п-нї І. Слоневска; 4. Отче наш — переспів О. Федьковича, декламация; виголосить п-на З. Струтиньска; 5. Ах деж той цьвіт — Нижанковского, сольо сопранове; відсьпіває п-на О. Проскурницка; 6. На розвалинах Галича — слова Меґелї, музика В. Матюка, виконає мішаний хор „Станиславівского Бояна“ в супроводї фортепяну; 7. Закінчить живий образ. — Вечерок відбуде ся в сали Товариства ім. Монюшка. — Початок точно о годинї 5 вечером. (О годинї 5-ій буде саля замкнена). — Вступ безплатний, тілько за запросинами. — Стрій для пань вечерковий або народний, для мужчин балевий.

— То дуже поважне візнане — тепер — коли она убита.

— Знаю. Але ось ми вже на місци.

Оба мужчини вийшли до дому, а Мічель велів подати собі ключ від своєї каси безпечности. Не брав его нїколи з собою, бо на его погляд був він безпечнїйший під опікою дозорця банку.

Коли зійшли до великої салї, виймив Мічель з своєї шафи бляшану пушку і повів Барнеса до малої сумежної комнатки. Тут отворив пушку, виймив з неї кілька пачок, положив їх на стіл, а Барнес з незвичайним зачудованєм замітив між ними торбинку з юхтової шкіри, стягнену ременем, на котрім золотими буквами виднів напис: „Мічель“. Чи мала би то бути та торбинка, в котрій були украдені дорогі камені?

— Ось папери, а тут фотоґрафія — почав Мічель і подав Барнесови, котрий сейчас пізнав убиту. — А ось лист. Маю вам его перечитати?

Барнес кивнув притакуючи головою, але его гадки були цїлком заняті шкіряною торбиною, між тим як Мічель читав.

„Поважний Пане!

Здивуєте ся, коли відберете лист від женщини, котрої може цїлком не знаєте, але котра дуже богато знає о вашій родинї; так богато, що коли би хотїла всьо оповісти, то ваша суджена покинула би вас сейчас без нїякого говореня. Пословиця каже: „Мовчане то золото“ і в тім случаю має оно для мене стати золотом. Коли хочете, аби я мовчала, мусите менї на другий четвер виплатити десять тисяч долярів. По гроші прийду сама і щоби ви могли мене розпізнати, що то я котра пишу той лист, додаю свою фотоґрафію.

Як бачите не бою ся, бо коли ви повідомите поліцию, я просто оповім мою історию, а тоді ви пропали. Може бути, що я дістану ся до вязниці, але то не богато мене обходить, бо суть ще гірші місця Отже приладьте ся в четвер на мою візиту.

Прихильна вам
Роза Мічель“.

Той лист подав Мічель Барнесови, що уважно его перечитав, оглянув куверту і стемпель почтовий, потверджуючий, що лист був писаний перед роком.

— Чи ви заплатили ту суму?

— То треба близше пояснити. Коли я лист одержав, зрозумів відразу, що нічого не страчу, як побачу ту женщину і почую єї оповідане. Очевидно я рішив ся не платити їй, і тому не мав жаданої суми дома. Однако коли я єї вислухав, надумав ся инакше. Я увидів, що могла на основі паперів, які показала, розголосити скандалїчну історию, що могла довести до наслїдку, який она менї приповіла. Очевидно я хотїв того уникнути. Однако коли я їй сказав, що не маю під рукою жаданих гроший, попала в злість, та стала кричати, що я умисне зловив її в лапку, аби віддати до поліциї і т. ин. Я побачив, що мушу дійти з нею до ладу сейчас і заявив їй, що дам їй средства на виїзд до Европи зараз, а проче в дорогоцїнностях.

— В дорогоцїнностях? — повторив Барнес здивований.

— Так. То вас дивує, але ви не знаєте моєї слабої сторони. Збираю дорогі камені і маю їх тут в отсім банку на яких міліон долярів. Отже позаяк я не мав десятьох тисяч доляр в готівкові, то легко міг їй дати три брилянтові перстенї, що й зробив, разом з листом до ювілера в Парижи, аби їх відкупив. Часть нашої умови становило з єї сторони з'обовязане, що нїколи сюди не верне.

— Алеж пане Мічель, чоловік з вашим досьвідом повинен був знати, що такі люди не додержують нїколи обітниць.

— Без сумнїву — тілько я велїв собі видати всякі документи, так що зробив єї безсильною. Перше сказали ви, що то небезпечне візнане з моєї сторони — коли я признав ся, що був в руках тої женщини. Ви певне хотїли сказати, що то може бути причиною до скритоубийства. Однако признаєте, що то неправда, коли вам докажу, що вже від року видобув ся я з єї руки.

— В який же спосіб зможете то доказати?

— Маю єї власноручне письмо, що за суму десятьох тисячів долярів, або предметів тої вартости, видає менї родинні папери і т. д.

— Чи маєте ще ті папери?

— Волію вам не відповісти на то питане.

— Добре, то відповідзте на инше: звідки маєте ту шкіряну торбинку і що в ній єсть?

При тих словах подав Барнес торбинку Мічелеви, що видавав ся трохи заклопотаний.

— Єсть там кілька дорогих каменів — відповів по хвили.

— Дорогих каменів? Я так і гадав. Вільно їх оглянути?

— Не за моїм дозволом.

— То без него! — і скорим рухом отворив торбинку. Була она вибита чорним атласом і містила камені подібні до тих, що були виписані на карточці найденій Барнесом в комнаті убитої і що важнїйше, був там також папір, на котрім Барнес відкрив точний відпис спису і опису тої самої картки, що мав в кишени. Однако замітив з зачудованєм, що Мічель мимо відмови осягненя дорогоцїнностий, не зробив нїчого аби тому перешкодити, лиш сидів спокійно на своїм кріслї і ще спокійнїйше приглядав ся роботї Барнеса.

— Пане Мічель — спитав Барнес — чому ви не згодили ся, аби я оглянув вмістимість торбинки?

— Нїколи моїх каменів не показую — чужим; не добре людий виставляти на покусу.

— То нечемність, мій пане! Що ви під тим розумієте?

— Розумію то, що руководжу ся в житю деякими засадами. То одна з них, а хоч нї на хвилю не сумнїваю ся о вашій честноті, то однако мусїв я мою засаду примінити і супроти вас.

— Ваша нїчим не порушена холодна кров нїчо вам в тім случаю не поможе. То крадені камені.

— Справдї? Ви так само то відкрили як злодія, лиш поглянувши на них?

Мічель говорив знов тим глумливим голосом, що вже так часто дразнив Барнеса.

— **Буджет міста Львова** на 1900 р. представляє ся, як слідує: Доходи 5,936.527 корон, розходи 11,198.241 корон; недобір 5,263.040 корон. На покрите того недобору затягне ся інвестицийна пожичка. Найбільший дохід 944.332 корон, дає ввіз спіритусових напитків, відтак 740.000 кор. громадский чиншевий податок; найбільший розхід піде на водопроводи, бо 2,900.000 корон; відтак на розширене сїти електричного трамваю 1,400.000 корон; на будову різницї 1,007.000 корон. Шкільний буджет виносить 1,187.993 корон.

— **В товаристві руских ремісників „Зоря"** у Львові відбудуть ся в неділю дня 10-го с. м. вечерницї в комнатах товариства при ул. Краківскій ч. 17. Проґрама вечерниць дуже богата.

— **Неосторожність.** З Підволочиск доносять: Дня 1 с. м склала ся в Дорофіївцї така нещаслива пригода: Жінка Николи Осарчука наливала до лямпи нафту і нафта займила ся. Нещаслива наробила крику, але заки прибігли сусїди на поміч, бідна жінка і еї дитина в колисцї згоріли на уголь. Чоловіка не було тодї дома.

— **Загальні збори філії „Просьвіти" в Товмачи,** котрі мали відбути ся дня 13 с. м. — як доносять — відложено на час пізнїйший.

— **Товариство руских женщин в Станиславові** в навечеріє сьв. о. Николая уряджує в недїлю 17 грудня о 6-ій годинї вечером в сали Касина міщаньского (при ул. Сапіги), „Обхід сьвяточний і забаву для руских дїтий", на дохід основаного с р. інститута для руских дївчат, і упрашає о численну участь всїх, кому дорога руска молодїж яко запорука красшої будучности. — Окремих запрошень не розсилає ся. Хв. рускі часописи просить ся о поміщене сего оголошення. Вступ для дїтий по 10 кр., для старших по 50 кр. Дарунки для дїтий приймає Руский клюб і Руска Бесїда в Станиславові.

— **З Калуша** пишуть: Дня 5 с. м. завитав до нас наш народний театр і дав на першу виставу „Пошихайло". Мимо поганого веремя і недостаточного оповіщеня про приїзд театру, місцевої і доохрестної публики явило ся досить. По тїй першій виставі мусимо з щирим вдоволенем признати, що театр під теперішною управою дуже поступив від трех лїт, як ми его в послїдне бачили. Надїємо ся, що й дальші вистави потвердять те саме і що публика надгородить труди театральної дружини, заповняючи салю на кождій виставі.

— **Пригоди на провинциї.** Дня 1-ого с. м. їхав 14-лїтний хлопець Йосиф Хшонстка з Нарту старого, в ниськім повітї на кони, котрий був в упряжи від воза. В часї їзди кінь сполошив ся, а хлопець, падучи з него, замотав ся в упряж. Кінь гнав без стриму і роздер хлопця майже на кусні. Нещастний погиб серед страшних мук. — Дня 22-ого падолиста пішли два хлопцї: Гринько Бабляк з Яжева нового і Іван Яцура з Залужа, совгати ся на лїд, на озеро т. зв. Мочило. Лїд заломив ся, і оба попадали у воду. Іван Яцура виратував ся, Бабляк утонув. — В ночи з 26-ого на 27-ого падолиста відобрав собі житє 18-лїтний Данило Яремчук з Вербівчика, брідского повіта, перерізавши собі ножем черево, так, що аж внутренности вийшли на верх. Причиною самоубийства був наглий напад божевільности. — Андрій Дмитрів 20-лїтний двірский наймит в Коропци, бучацкого повіта, занятий при стайни з впасовими волами при тамошній горальни, прийшовши підпитий, упав до горячої браги, і в наслїдок попарення помер по 48-годинних муках.

— **Померли:** О. Константин Красицкій, парох в Конюшках коло Рогатина дня 6 с. м., в 74-ім роцї житя а 48-ім сьвященьства; — Віктор Флякевич, студент III-ого року прав львівского університету, дня 4 с. м., в 22-ім роцї житя.

Штука, наука і лїтература

— **Істория України-Руси.** Написав М. Грушевский. Том II. XI.—XIII. в. (Збірник історично-фільософічної секциї Наук. Тов. ім. Шевч. — Сторін II—403 вел. 8⁰. Цїна 2 зр., (4 к.), на ліпшім папері 2·50 зр. (5 к.), в гарній оправі 3·20 зр. (6·40 к.). Зміст: Вступне слово, ст. I. — Пояснене скорочень, ст. II. — I. Ярослав, ст. 1—33. — II. Розклад руської держави в XI.—XII. в., ст. 34—96. — III. Упадок Києва, ст. 82—181. — IV. Перегляд поодиноких земель: Київщина (в додатку Турско-Пиньска земля) ст. 183—228. — V. Чернигівщина й Переяславщина, ст. 229—267. — VI. Степи, ст. 268—306. — Примітки до поодиноких глав, ст. 307—372. — Ґенеальоґічні таблицї і мапи. Важнїйші похибки. Показчик імен і річий. Зміст ст. 373—403.

— **„Дзвінка" ч. 23** з 5 грудня 1899 містить: Казку Івана Веретельника „Сто й один брат і баба-чарівниця"; — докінчене оповіданя „Барабанчик"; — стих Петра Голоти „Степи" і казку А. Веретельника „Бабусина казка".

Телеґрами.

Відень 9 грудня. Нинї відбуде ся засїдане угодової комісиї. — Угорский президент міністрів Сель приїздить нинї до Відня.

Палермо 9 грудня. Увязнено тут посла Паніцолю обжалованого о співучасть в скритоубийстві сенатора Нотарбартолї.

Женева 9 грудня. Рада міска затвердила контракт з о. Бляншардом, що-до закупна ґрунту під каплицю, котра має бути збудована на памятку бл. п. Цїсаревої Елисавети.

— Лишіть тї дитиньства — відповів Барнес поважно. — Маю спис крадених каменїв. То що есть в тїй рубрицї цїлком з ним годить ся, а що більше, спис, який лежить в торбинцї то лиш відпис того, котрий есть тепер в моїй кишени.

— Так? Ну, отже наконець доходимо до певних доказів і кидаємо країну здогадів — відповів Мічель поклонившись з уданою цїкавостию. — Чи я вас добре зрозумів? Маєте спис украдених каменїв, а отсей лиш точний відпис тамтого? Опис також годить ся з каменями і торбинкою. Чи так?

— Так. Чи ваша буйна догадливість не пояснює вам того дивного зуставленя?

— Ви несправедливі супротив мене, пане Барнес. Я не брехач і не крутїй і та есть ріжниця межи мною а злочинцями, з якими маєте звичайно до дїла. Тї нещастні допускають ся злочину, а відтак потапають в безличи ложий, аби з того видобути ся. Тимчасом я держу ся иншої засади: „Не давати ніякої відповіди, або сказати правду". В тім случаю есть кілька точок, котрі видають ся менї так само загадочними як вам і цїлком не буду пробовати поясняти їх. Одна з них: В який спосіб можете мати спис моїх каменїв. Бо тї каменї мої, можу вас впевнити.

— Ось спис — відповів Барнес, виймаючи его і порівнуючи з тамтим — і, що бачу, письмо то саме!

— А то незвичайно цїкаве! Покажіть же менї — відповів Мічель, при чім встав і почав оглядати спис Барнесови через рамя. Як бачите, не хочу о вручене паперу; ви могли би погадати, що хочу его знищити. — На то подав єму Барнес мовчки оба папери. Мічель поклонив ся з подякою, вернув на своє місце, а відтак оглянувши добре звернув їх назад Барнесови.

— Цїльковито годжу ся з вами, письмо то саме; що ви о тім гадаєте?

— Що я о тім гадаю? Пане, той спис найшов я в кишени суконї убитої Рози Мічель.

— Що? Чейже не будете доказувати, що то она була тою дамою, котру обікрали в ваґонї.

Неудаване здивоване, яке малювало ся на лици Мічеля захитало трохи пересьвідчене Барнеса, бо коли він о тім дїйстно не знав, то загадка мотала ся чим раз більше.

— Чи може скажете, що ви о тім не знали?

— А звідкиж я мав би о тім знати?

По тім питаню настало коротке мовчанє і оба мужчини потонули в глубокій задумі.

— Пане Мічель — перервав еї перший Барнес — прикра конечність примушує мене на жаль, арештувати вас.

— На основі якого обжалованя?

— На основі крадежи дорогоцїнностий і може убитя Рози Мічель.

— Чи вам дуже спішить ся з тим?

— Длячого о те питаєте?

— Бо хотів би перед тим завдати вам ще кілька питань, як позволите.

— Добре, питайте.

— Отже насамперед: Крадежи доконшено в поїздї. В який спосіб, гадаєте, повело ся то, коли всїх подорожних ревідовано?

Барнес виробив собі на то погляд, але не хотів его виявити, однако удавав немов би мав ще один здогад; тодї міг уважати на Мічеля, як він его прийме.

— Так, всїх зревідовано і не найдено. Той Торе був з Розою Мічель в однім переділцї. Коли поїзд задержав ся в Ню-Гавен міг через вікно свого переділу подати вам торбинку, в пересьвідченю, що будуть ревідовані лиш подорожні его переділу. По ревізиї висїв в Штамфордї. Чомуж не мав би підійти до вашого вікна і внов відобрати торбинку?

— То зробило би мене его спільником, але ви помиляєте ся, я не знаю того чоловіка.

— А однако коли панна Ремзен представила его вам, то ви сказали, що вже десь его бачили.

— Раз при зеленім столику і тому було менї немило стрітити его в домі моєї судженої.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний Банк гіпотечний у Львові.

ОГОЛОШЕНЄ.

По силї ухвали надзвичайних Загальних Зборів акционарів ц. к. уприв. галиц. акцийниго Банку гіпотечного з дня 6-го грудня с. р., **побільшає ся капітал акцийний Банку о 1,400.000 зр. в. а. (2,800.000 корон) через видане 7000 нових акций по 200 зр. (400 корон).**

П. Т. акционарям Банку гіпотечного прислугує право піднесеня на кождих 5 штук акций

1 нову акцию по цїнї 280 зр. (560 корон) з купонами, з котрих перший платний буде дня 1-го сїчня 1901.

Дробів не увзглядняє ся.

Право побору можна виповнити **від дня 15-го грудня 1899 до дня 15-го сїчня 1900 включно,** а по тім речинци **право то рішучо гасне.**

П. Т. акционарі, котрі хотять користати з того права, мають найпізнїйше до дня 15-го сїчня 1900 с. р. зложити свої акциї в касї нашого Заведеня, в цїли остемпльованя і зложити приписану вплату в квотї 280 зр. (560 корон) і належитість стемплеву по 2 зр. 50 кр. (5 корон) від штуки.

За вплати, пороблені перед днем 2-го сїчня, будемо платити 6%, натомість за вплати пізнїйші до 15-го сїчня 1900 будемо дочисляти 6%.

П. Т. акционарі можуть ту трансакцию перевести також за посередництвом наших Філїй в Кракові, Тернополи і Черновцях

Львів, дня 6-го грудня 1899.

N. B. В цїли остемпльованя акций вистане предложити обгортки без аркушів купонових.

Ц. к. упр. гал. акцийний Банк гіпотечний.

(Передрук не платить ся).

На сьв. Николая
і на
різдвяну яличку
поручаю для прикрас великий вибір гарно прикрашених цукровинок, чоколядових, лїкерових, арабесок, букв, міндалового печива і т. п. Для перепродуючих по вниженних цїнах. На жадане посилаю скриночку з 120 штуками за 1 зр., з ангеликом о 15 кр. більше. Опаковане не числить ся. Дуже делїкатні фіґурки по 3 зр. за коробку. З поважанєм

ANTON TESAR
cukrar na Pekarske ul. v Brne
(Бернї).

Ново отворена Агенция дневників і оголошень у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9. принимае **ОГОЛОШЕНЯ**

Сензацию
викликує наш знаменитий правдивий
Швайцарский чорний годинник сталевий,
Remont. Sav. (відскакуюча куверта) з знаменитим преция. трибом на секунду управильненим і 3-лїтною ґарантиєю. Той годинник, що в наслїдок свого пречудного викінченя, з волоченим берегом, правдиво double золотою короною і каблуком, новими вказівками, був відзначений безчисленними похвалами, виглядає хороше і величаво і на доказ правдивости носить ґарантийний стемпель, єсть особливо яко **годинник щоденний** необходимий для пп. господарів, войскових, урядників і т. д. Кождий навіть маючий годинник золотий відкладає его, а носить наш **чорний годинник ґарантийний.**

Цїна лиш 6 злр. оплачена почта і мито.

Той сам з довільними **правдиво золоченими буквами** (як рисунок) зр. 7·50, чорні сталеві годинники дамскі отворті 7·50, до того відповідні хороші мужескі або дамскі волочені ланцушки 1·50—3 зр. за штуку. — Розсилка лише за послїплатою. — Що не подобає ся, назад. Порто на листах 10 кр. Карта 5 кр.
Товариство командитове, **Etablissement d'horlogerie, Basel. F. Genf (Schweiz).**
Доставцї для найвисшої аристократиї.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимае також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находять ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимае також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.
до всїх дневників
по цїнах оригінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати аноиси виключно лиш ся Аґенция.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).